THE DAILY HEBREW JOURNAL

H. Winberg, Pres. & Gen. Mgr.

The Only Daily Jewish Newspaper in the Province of Ontario

PUBLISHED BY

— CANADIAN JEWISH PUBLISHING CO., LTD. —

251 - 253 Queen Street West — Telephone Adelaide 3967

Subscription Rates — $5.00 Per Year

Single Copy — 2 Cents

Entered as Second Class Mail Matter at C.P.O. Toronto Ontario January 22nd. 1913

די פוילישע שווארץ סאה ביי דער ארבייט

וואס מעהר עס ווערען באקאנט די איינצעלהייטען ארום דעם פוילישן אהרישען סכסוך, אלץ בולט'ער ווערט די שענדליכע ראליע פון די פאליא־קען, איינע פון יענע ראליען, מיט וועלכע דאס פוילישע פאָלק וועט זיך לאנג האבען צו שעהמען, אפילו דאמאלס ווען עס וועט פולשטענדיג תשובה טון.

דורך דער קייבעל־פארבינדונג מיט אייראפא, ווערט מען נאר גע־וואר דאס אלגעמיינע, דער טעלעגראף גיט כמעט קיינמאל ניט איבער קיין דעטאלען, דערפאר באזארגט דאס לעצטע די פאסט, און די אייראפיי־אישע פאסט, ווי רעגעלמעסיג זי איז נאך אלץ ניט, העלפט אבער אויפ־צוקלעהרען דאס פוילישע־אנטיסעמיטישע געשטאלט, אין צייגט עס אין איהר גאנצער שווארצקייט אין פינסטערקייט.

די פוילישע שווארצקייט דריקט זיך איס ניט נור ביים טהייערינגען פאגראמען קאפיטעל, נאר אין יעדער לעבענס־ערשיינונג. וואס עס זאל ניט פאסירען, פוילען האט שטענדיג איהר ארגאניזירטע שווארצע מאה, און די לעצטע זארגט שוין דערפאר, אז די אידען זאלען ניט קענען אויפ־הויבען דעם קאפ. די פאגראמען האבען דעם חסרון, דערפאר־ וואס זיי רייסען צופיעל אויף די וועלט, ווייל מען קען דאך ניט איבעראל באנציצן דעם קאמופלאזש־תירין — באלשעוויזם. און ווידער אויסקוילען קען מען דאך אויך ניט אלע, זוכט מען דארום אויך צו קעמפען געגען אידישע פאלק מיט אנדערע מיטלען. אמאהל זענען עס געווען נאר עקאנאמישע מיטלען, ווייל פוילען האט נאך דאמאלס ניט זוכה געווען צו האבען אן אייגענע מלוכה, יעצט אבער, ווען דער פוילישער פאן דרעהט נאך מיט מעהר שטאלץ זיינע וואנסען ווי ווען עס איז פריהער, און שארפט אויך זיינע צייהן אויף א פיעל גרעסערע־פוילען, ווי ער האט ווען עס איז גע־טרויסט. קעמפט מען שוין אויך דארום געגען אידישע פאלק פאליטיק. דאס לעצטע האט די מעלה, וואס דער פוילישער כוליגאן קומט שוין דא ניט ארויס אזוי מגושמ'דיג גראב, אזוי אפען אלס רוצח און מערדער, פאר־קעהרט אלעס ווערט אפגעטון אין די ראהמען פון געזעץ און ארדנונג, מיט א שווארצען פראק און ווייסע העענטשקעס. אי עס איז שעהנער און פיינער, און אי מען דערגרייכט די זעלבע רעזולטאטען.

ווען עס זענען פארגעקומען די וואהלען צום פוילישען פארלאמענט, האט מען געמאכט די אידישע וועהלער אלע שהעריגקייטען. די אידען־פיינדליכסטע אגיטאציע איז אנגעפיהרט געווארען, דאך האט עס ניט גע־האלפען. אין א קליינע גרופע פון אידישע דעפוטאטען איז דאך ערוועהלט געווארען. א גרופע אידישע מיטגליעדער, זיי קענען דאך נאך חלילה הוי־רען שעדליך פאר דער דמאזוסקי־פאדערעווסקי־פאליטיק, אבער די פוילישע שווארצע מאות האבען זיך ניט פארלוירען.

ווי די אייראפייאישע פאסט, וועלכע איז לעצטענס אנגעקומען גיט איבער, האבען די פאליאקען אפגעטון דאס פאלגענדע:

זיי האבען באשלאסען, אז אלס אן אנערקענטע פארלאמענט־גרופע זאל נאר פארדעכענט ווערען די, וועלכע האט וועניגסטענס צוועלף מיט־גליעדער, אין אזא גרופע האט דאס רעכט צו שיקען פארטרעטער אין די פארשיעדענע שטעהענדיגע קאמיסיעס. אזוי ווי די אידישע מיטגליעדער, זענען דאך צוטיילט אין צוויי גרופען, נאציאנאלע און אסימילאטארען, און קיין איינע פון זיי האט ניט די נויטיגע צוועלף מיטגליעדער, האבען זיי ממילא שוין דערגרייכט זייער ציעל, צו באגרענעצען יעטזוידע ווירקונג פון דער אידישער דעלעגאציע.

אזוי באקעמפט מען די אידישע מיטגליעדער, און דער קאמף דער־גרייכט אי זיין ציעל, און אי ער רייסט ניט איף די איינען.

און אט איז א צווייטע ידיעה, וועלכעס די פאסט האט אונז גע־בראכט, און וועלכעס צייגט, וואס מיר קענען האפען פון א פוילען, וועל־כע ווייסט ניט פון קיין אפשטעל אין אידישע פארפאלגונגען.

דער קייבעל האט נאך לאנג געבראכט די ידיעה, אז פוילען גרייט זיך צו שאפען א אידישען דעפארטמענט אין איהר מיניסטעריום. און אט זענען די איינצעלהייטען וועגען דעם. א אידישער דעפארטמענט איז טאקע געשאפען געווארען ביים מיניסטעריום פון עפענטליכער ארבייט, און ווערט אנגעפיהרט פון א איד מ. אלטער. אבער דער דעפארטמענט איז אינסטרו־אירט געווארען אויסצופארשען די לאגע פון די אידישע ארגאניזאציעס אין פוילען און אין אויסלאנד, און הייפטזעכליך יענע געזעלשאפטען, וועלכע זענען פארבונדען מיט דער עמיגראציאנס־טעטיגקייט, ווי די יק"א, די ציוניסטישע ארגאניזאציע און דעסגלייכען.

אויף א דיפלאמאטישען איפן גיט מען אלזא צו פארשטעהן די פוי־לישע ארבעט, אז זיי דארפען פארשטעהן וואס צו טון — אויסצואונדערען, אויב מען קעמפט אלזא ניט נאר מיט פאגראמען, נור אויך מיט ראפי־נירטע מיטלען. און אלס א מאדע־מיטעל איז לעצטענס געווארען דער מנהג פון די פוילישע פארטייען צו באשולדיגען די אידען, אז זיי זענען פאראינטערעסירט צו פארטיידיגען די דייטשע אינטערעסען אין פוילען, און דאס טוען ניט קיין פראסטע בשר ודם'ס, נאר איך פוילען'ס יעצטיגע מאכטהאבער. ווי דער לאנדאנער „דזשואיש קראניקל" מעלדעט, האט פאן דעמבינסקי, א מיטגליעד פון פוילישען קאבינעט אפען באשולדיגט די אידען. אז זיי זענען פארבונדען מיט דער דייטשער הויפט־קוואַרטיר, און זיי אכען צו העלפען דייטשלאנד. און מען קען זיך שוין פארשטעלען, וואס פאר א ווירקונג אזא דיפלאמאטישע העצע פאראורזאכט אין די יעצטיגע אנגעצויגענע באציהונגען.

די פוילישע שווארצע מאות ארבייטען גאנץ טעטיג, און דאס דאר־פען פארשטעהן די, וועלכע זענען אויף דער זוך פון די אידישע אינטערע־סען אין פוילען.

דער חרבן פון בעלגיען און איהר צוריק אויפבויונג

פון בן לוי

מיט א קורצער צייט צוריק איז געווען געמעלדעט אין די צייטונגען, אז די בעל־גישע רעגיערונג האט געהאט באשלאסען ניט אונטערצושרייבען דעם פריעדענס־אפמאך, ווייל דער האט פון פיער האט איהר ניט געגעבען אזוי פיעל ווי זי פיהלט אז זי איז באדעכטיגט.

שפעטערצואיז געווען געמעלדעט, אז בעלגיען איז ענדליך איינגעגאנגען אויף אונטערצושרייבען דעם פריעדען און אז זי האט אויסגעווירקט פיעל מעהר ווי מען האט איהר פריהער געהאט געגעבען, וואס האט בעלגיען געפארערט און פאר וואס האט זי זיך געפיהלט געקרענקט און גע־קריינקט? אן ארטיקעל אין דעם לאנ־דאנער „דעילי קראניקל" גיט א קלאהרען ענטפער אויף דעם.

בעלגיען איז, ווי באקאנט, אריינגע־טראטען אין קריעג דערפאר, און אויס־שליסליך דערפאר, וואס זי האט געוואלט אפהיטען איהר נייטראליטעט. דייטש־לאנד האט קיין טענה ניט געהאט צו בעל־גיען און האט ביי איהר ניט געווארט פארר־נעהמען קיין זאך. אלץ, וואס דייטשלאנד האט געפארערט איז דאס רעכט פאר איהר־רע ארמייען דורכצוקרייצען בעלגיען אום שנעלער און בעסער צו אטאקירען פראנק־רייך. בעלגיען האט זיך געשטעלט גענען דעם, ערקלעהרענדיג, אז זי איז א נייט־ראלע לאנד און אז זי וועט איהר נייטרא־ליטעט אפהיטען, און דער סוף איז געווען, אז די דייטשע ארמייען האבען דורכגע־מארשירט בעלגיען און האבען דאס לאנד רואינירט.

בעלגיען האט איינענטליך א פייערליכע טראכט זי זיך. זי וויל קיין זאך ניט, אויסער דעם אז מען זאל ניט דערלאזען אז זי זאל בליבען רואינירט. זי פיהלט אז די עלליים, וועלכע זיינען געווען אמת'ע צדדים אין דעם קריעג, זיינען איהר שולד־דיג יענעם גרויסען חוב פון צוריק אויפ־בויען דאס לאנד אין דאס, און מעהר ניט ווי דאס, איז איהר איצטיגע ראדערונג.

בעלגיען האט איגענטליך א פייערליכ־פערשטרעכען פון די עלליים, אז דאס ערשטע זאך וואס די עלליים וועלען טאן וועט זיין צו פארריכטען אלץ וואס בעל־גיען האט געליטען. דעם 9־טען נאוועמ־בער, 1914, האט מר. אסקוויטה, וועלכער איז דאן געווען ענגלאנד'ס פרעמיער, גע־מאכט די פאלגענדע ערקלעהרונג: „ענג־לאנד וועט קיימאל ניט ארייגלעגען איהר שוועהר אין שייטעל ביז וואנען בעלגיען וועט ניט צוריקקריגען אלץ, און מעהר ווי אלץ, וואס זי האט פארלוירען אין דעם איצטיגען קריעג".

ווען די מלחמה האט זיך פארצייטיגט און בעלגיען האט געבראכט נאך מעהר קרבנות, האט מען אין פראנקרייך און אין ענגלאנד ערקלעהרט אז אהר ווען אפילו דייטשלאנד זאל געווינען אדער ווען דייטשלאנד זאל ניט קענען באר־צאהלען דעם גאנצען הויזק וואס בעלגיען געליטען, וועלען דאס די עלליים נעהר־מען אויף זיך, אז זיי זולען איינצאהלען ביז דעם לעצטען סענט אלע איהרע מלחמה חובות און וועלען טאן אלץ אין דער וועלט, אז בעלגיען זאל פארהיילען איהרע וואונדען און זאל צוריק אויפשטעלען איהר צורודערט לעבען. ביידע רעגיערונ־גען, סיי די פון ענגלאנד סיי די פון פראנק־רייך, האבען ערקלעהרט אונצעהליגע מאל, אז דער חוב זייערער צו בעלגיען איז אזא חוב, וואס אין ביי זיי דער הייליגס־טער און ער מוז באצאהלט ווערען, וואס עס זאלען ניט זיין די רעזולטאטען פון דער מלחמה.

נון, די מלחמה איז צו ענדע און דייטשלאנד דארף איצט באצאהלען פאר אלע איהרע באגאנגענע עביהות. דייטש־לאנד דארף באצאהלען מיט טהויסע שטי־לער לאנד, מיט גרויסע שטיקער טעריטאָ־ריעס און דארף אויף איינצאהלען א ריע־ויגע סומע געלד פאר שאדענערזאצ, פון די טעריטאריעס, וואס מען נעהמט צו ביי דייטשלאנד, פארט אריין א גליין פאסיג לאנד אויף צו די בעלגיער, נעמ־ליך מארסנע. בעלגיען וועט אויף קריגען א נישקשה'דיגען טייל פון דער סומע געלט וואס דייטשלאנד דארף באהר איינצאה־לען.

אבער מיט דער טעריטאריע, וואס בעלגיען קריגט, איז זי נאר ניט אזוי גליקליך, דאס וואס מען גיט איהר. האט בלויז א סטראטעגישען ווערטה. דאס וועט איהר אפשר פארזיכערען אין דער צוקונפט פון מייטערע אנפאלען פון דעם שונא. מיין פארדיענסט דערפון קען זי אבער ניט האבען, יעדענפאלס איז דאס נאר ניט גענוג, אז אם זאל איהר קענען פארגיטיגען פאר יענע גרויסע קרבנות וואס זי האט געבראכט.

וואס אנבעלאנגט די סומע געלד, וואס זי קריגט, איז דאס ניט גענוג אויף א צאהן, ווי מען זאגט. בעלגיען איז שולדיג די עלליים א סך חובות, וואס זי האט גע־מאכט אין פארלויף פון דער מלחמה; צוויי מאל אזוי פיעל ווי דייטשלאנד וועט איצט איינצאהלען אין גאנצען. און פון דעם וואס דייטשלאנד וועט אויסצאהלען וועט דאך בעלגיען קריגען בלויז א טייל. פראנ־קרייך וויל אויף א חלק און זי פארערט דוקא א גרויסען חלק. און עס זיינען דא נאך אנדערע רואינירטע לענדער, וואס זולען אויף קריגען א ביסעל פון יענער סומע.

דערצו פיהלט בעלגיען, אז געלד אין טעריטאריע איז נאך ניט אלץ, בעלגיען איז א פאלשטענדיג רואינירט. איהרע באר־נען זיינען צושטערט, איהרע פאבריקען דען מיט אינזערע מעשינען, זיי זיינען שטיל, געהארבזאם. מיר ווייסען ווי זיך צו בעגעהן מיט זיי, ווייסט איהר נאר וואס קינדער, וואלט דען ניט בע־סער געווען אנשטאט צו קאבען זיך איבער נאר ניט, זיך נאר נעהמען אבי־סעל דורכקלאפען די אידען? זיי טויגען דאך סיי ווי צו גארניט.

די פוערען דענקען און דענקען און קאנען ניט געפינען קיין אנדער לייזונג צו דער פראגע ווי די געלבע די בע־אמטע צו רעדען מיט זיי ערנסט:

— הערט, קינדער! צו וואס די דא־זיגע פוסטע חלומות? לא על הלחם לבדו יחיה האדם — שטעהט געשריי־בען, און עס שטעהט אויך געשריבען: — איין מענש א געשלאגענער איז ווערט מעהר פון צוויי ניט געשלאגענע.

— און זיינען זיי איינשטימיג?

— ווער?

— די ניט געשלאגענע?

רבש"ע! פערשטעהט זיך! מיט דריי יאהר צוריק, באלד נאך'ן הייליגען דאנערשטאג זיינען די ענגלישע געקומען צו אונז און געזאגט: הערט, ווארום זאלט איהר ניט געהמען אייער גאנץ פאלק, זיי איבערפעלקלען קיין סיביר, און אונז איבערלאזען אויף זיי־ער פלאץ; מיר וועלען אייך גוט און פינקטלוך בעצאהלען, און מיר ווערען אנהויבען טרינקען בראנפען, צוואנציג עמער א יאהר פאר יעדען מאן און סיי ווי — —

— ניין, האבען מיר זיי געענטפערט, צוליעב וואס! מיר זיינען צופריע־דען מיט אונזערע מעשינען, זיי זיינען שטיל, געהארבזאם. מיר ווייסען ווי זיך צו בעגעהן מיט זיי, ווייסט איהר נאר וואס קינדער, וואלט דען ניט בע־סער געווען אנשטאט צו קאבען זיך איבער נאר ניט, זיך נאר נעהמען אבי־סעל דורכקלאפען די אידען? זיי טויגען דאך סיי ווי צו גארניט.

די פוערען דענקען און דענקען, אונ־זערע צייהן, ריבען און די אינגעווייד זאלען בעטראכט ווערען, אזוי צו זאגען אלס אונזער איינגעען און קיין פרעמדע זאלען זיך ניט אן די קליינע בע־אמטע צו רעדען מיט זיי ערנסט:

— הערט, קינדער! צו וואס די דא־זיגע פוסטע חלומות? לא על הלחם לבדו יחיה האדם — שטעהט געשריי־בען, און עס שטעהט אויך געשריבען: — איין מענש א געשלאגענער איז ווערט מעהר פון צוויי ניט געשלאגענע.

— און זיינען זיי איינשטימיג?

— ווער?

— די ניט געשלאגענע?

רבש"ע! פערשטעהט זיך! מיט דריי יאהר צוריק, באלד נאך'ן הייליגען דאנערשטאג זיינען די ענגלישע געקומען צו אונז און געזאגט: הערט, ווארום זאלט איהר ניט נעהמען אייער גאנץ פאלק, זיי איבערפעלקלען קיין סיביר, און אונז איבערלאזען אויף זיי־ער פלאץ; מיר וועלען אייך גוט און פינקטלוך בעצאהלען, און מיר ווערען אנהויבען טרינקען בראנפען, צוואנציג עמער א יאהר פאר יעדען מאן און סיי ווי — —

— ניין, האבען מיר זיי געענטפערט, צוליעב וואס! מיר זיינען צופריע־דען מיט אונזערע מעשינען, זיי זיינען שטיל, געהארבזאם. מיר ווייסען ווי זיך צו בעגעהן מיט זיי, ווייסט איהר נאר וואס קינדער, וואלט דען ניט בע־סער געווען אנשטאט צו קאבען זיך איבער נאר ניט, זיך נאר נעהמען אבי־סעל דורכקלאפען די אידען? זיי טויגען דאך סיי ווי צו גארניט.

אויב אזוי, טא קומטזשע ברידערלאך, לאמיר זיך פריהער איבערגעבען!... פלינדערען זיי אויס א הונדערט אידי־שע הייזער, דערשלאגען צום טויט א פאר קינדער פון פאלק ישראל, און ווי־ערדיג פערמאטערט פון זייער שווערער ארבייט, פיהלען זיי שוין ניט קיין פעל־לאכ נאך דעפארמען, און — די ארדנונג האט טריאומפירט!...

איטצער דו אדעה געבוירענע בעאמ־טע, די פוערען די אידען, האבען נאך אין דעם זעלבען שטאאט גע־וואוינט איינינע גוטע מענשען, וועמעס אויפגאבע איז געווען צו פארמיידען אונצופריעדענהייט און דאס איינשטי־לען די ליידענשאפטען. נאך יעדען פאגראם פלעגען אט די מענשען צוזאמענ־נעהמען זיך אין זייער גאנצער מאכט, ועבצעהן אן צאהל, אן אויסלאזען אויף דער וועלט זייער געשריבענעם פרא־טעסט:

ניט אכטענדיג דאריף וואס די אי־דען זיינען אויף רוסישע אונטערטא־נען, דאך זיינען מיר איבערצייגט אז עס איז ניט ראטואס זיי צו פערגיסען נאר אין גאנצען, אזן דערבייבר דריקען מיר אויס אין דעם דאזיגען דאקומענט — פון יעדער שטאנדפונקט — אינזער אנ־צופיעדענהייט מיט דער אונמענשלי־כער פערניכטונג פון לעבעדיגע מענשען (גע־חתמ'עט) הומאניסטאען, תארשפאלטער, אינטאלעקטועלען לויטייסער, לומ'ס, קוויטשעלסקע דרייי־אייערדיגער אסיפ, גראבאראא, קלי־ניגין אנגע'ס פעכער, קירעל מעטאריעף, לאנארדעוסקא, אפאיטאריגא, קאליסקאיא, טרינקדקין ביער, א פאלקאווניק א צוריק געצויגענער, אדמיראל אקאט נארי ציטראגענע פיטליבון, גרישא ציקופסט (זיבען יאהר אלט).

און אזוי פלעגט עס שוין זיין נאך יעדער פאגראם. בלויז וואס גרישא'ס עלטער האט זיך געבויגען אין וואס קאליסקאיא האט זיך אונטערגעשריי־בען פאר אחיזן, נאכדעם ווי ער איז פלוצלונג פערשוואונדען פון דער שטאדט מיט דעם זעלבען נאמען.

פון צייט צו צייט פלעגט פון דער אדער פון עסטרייך. איהר לאנג איז אזא, אז עס קומט אויס אזוי ווי זי וואלט פאר־ווינען דעם קריעג, אזוי ווי זי וואלט ניט געווען פון די זיעגריוסע, נאר פון די באר־זיעגטע.

די דערמאהנטע צייטונג ציטירט א בעלגישע צייטונג, פון וועלכער עס איז צו זעהען, אז דארט איז מען נאר שטארק ביזן אייף ענגלאנד און אויף פראנקרייך אין אז מען פיהלט דארט אזוי ווי יענע וואר־טען ניט געהאלטען זייער פארשפרעכען, וואס זיי האבען געגעבען צו דעם צייטונגס־טען לאנד. דאס איז צו לאנד, אין וועלכער די בעלגיער לוי־בען נאך אין אייף וועלכען זיי סומע אויס אמעריקא. און עס שייגט אז די בעלגיער האבען איינגעווירקט צו אונ־טערשריבען דעם פריעדען אויף דעם סמך פון א פארשפרעכען, וואס זיי האבען גע־טראגען פון פרעזידענט ווילסאן. אין וואס דיעזער פארשפרעכען באשטעהט ווערט ניט געגיי דערצעהלט, נאר מען קען זיך אנשטויסען אז דער פרעזידענט האט צוגעזאגט די בעלגיער, אז ער וועט טאן אלץ אין זיין מאכט, אז בעלגיען זאל קע־נען צוריק ווערען דאס וואס זי איז גע־ווען.

די בעלגישע צייטונג גיט אויך אנער־הערענגיס, אז מען דארף זיך טאקע צו אויסלען וואס שנעלער מיט אויפרישטען וואר־דען אין בעלגיען, אויב מען וועט זי ניט דאטירען אין צייט. דאטירען ניט מיט כדבות און מיט צוגעווארענענע שפיז, נאר מיט א מעגליכקייט וואס שנע־לער צו ברייגענען דאס לעבען דארט צו א קלאפ אין א קלאפ צו א קלאפ.

זעהונג

פון ש. נעפאם

ציטערדיגע פייער פאסען,
ביימען זיך אין שפיל די פארבען
רעגען ביינגענס כרייטע סטיינגעס,
אין דעם הימעל בויג פארבלאסען.

אין קריסטאל פארבוימע ס'פעיען
גראציעזע בערג באגרינטע,
טרוימען זיי פון אייבנקייטען,
אדער פון דער גאטהייט קלערען.

איינגעדעקט מיט זילבער מוילען,
שימערירט דער טייך דער ברייטער,
הויגען זיך ארום די כוואלעס,
און זיי ווילדע קינדער קולען.

הימעל פארבען, בערג וואס גרינען,
אין דער טייך אין זילבער שימער,
אך — ביי מאנען און זיי ריפען,
געצען פאר מיין זעעלע שפיגען.

ב'ווער פון בלענדעניש געפאנגען,
לאכט עמיצער זיך פאנאנדער,
געהמט זיך צאפלען מיין נשמה,
אין פארגעהט זיך אין געזאנגען.

א חלום

פון הייטמאן איטער.

עס איז אחדות, שלום
עס עקזיסטירט נאר פריעדען,
ניטא מעהר קיין מלחמות
ניטא מעהר קיין פאראזיטען.

מען לעבט רוהיג, גליקליך
בעמער הען נאר געבען
מען רודעט ניט, מען מארדט ניט
[illegible] ניט פון א לעבען.

דיי זון שיינט אויף אלעמען
ווייל אלע זיינען גלייך
ניטא מעהר קיין ארים
ניטא מעהר קיין רייך.

ביידע האבען זיך אויפ־
אויסגעהיט איינע פון די אי־
האבען אנגעפאנגען אויסצומיי־
באגעגענען זאגאר.

סעמיאן האט געוואוסט
שרייבט זיך דורך מיט יא
ברייף צווישען זיי האט ער
אבער יעדעס מאהל זייענדיג
פאסט פלעגט ער אפגעהמען
אויהר, ווי אן אמת געשריי
האט ער אימער איבערגעגעבען
ברייף פון יואקב'ן צו איה
אריינגעלען אין קיין פרעמדע
ניט איין מאהל האט ע
וועגען דעם, ער זאל צווייגען
צו הייראטען מיט רחל'ען.

איהם געווען א גאנץ באשטימ
יואקב האט רחל'ען פאראומ
זיין פאנטאזיע האט ער גע
געמאכט אין שטאדט, און גאנ
ווי ער האט דערפון געליטען
האט איין מאהל פאסירט עט
קער געווארען ביי סעמיאנע
רחל'ען זיך ארויסצופאנטער
שלעכטער לאנג ווי ער האט
עס איז געווען נאך עטוואס
פארפאלגנס, אין דאס איז ג
מורא געהאט פאר פאלגען, א
די פאלגען פון דער ליעבע געק
עס דער גרעסטער אומגליק מ
געווען.

איינינג מאהל האט ער זי
מיט איהר אפען צו ריידען וועג
בען איהר אן עצה ווי אזוי ז
פאלגנטערען פון דער לאנג,
אין א שלעכטער לאנג, ער האט
ניט געקענט. ער האט ניט ג
איהר ריידען וועגען יענעם א
טאג.

אויך רחל'ע האט אויסגע
יאנען, זי האט אויסגעמיידען
איז געשפרעך מיט איהם אום
צוקומען אויף יענער פאסטראנ
יאן האט זיי געטראפען.

ביידע האבען זיך אויפ
אויסגעהיט איינע פון די אי
האבען אנגעפאנגען אויסצומיי
באגעגענען זאגאר.

סעמיאן האט געוואוסט
שרייבט זיך דורך מיט יא
ברייף צווישען זיי האט ער
אבער יעדעס מאהל זייענדיג
פאסט פלעגט ער אפגעהמען
אויהר, ווי אן אמת געשריי
האט ער אימער איבערגעגעבען
ברייף פון יואקב'ן צו איה
אריינגעלען אין קיין פרעמדע
ניט איין מאהל האט ע
וועגען דעם, ער זאל צווייגען
צו הייראטען מיט רחל'ען.

איהם געווען א גאנץ באשטימ
יואקב האט רחל'ען פאראומ
זיין פאנטאזיע האט ער גע
געמאכט אין שטאדט, און גאנ
ווי ער האט דערפון געליטען
האט איין מאהל פאסירט עט
קער געווארען ביי סעמיאנע
רחל'ען זיך ארויסצופאנטער
שלעכטער לאנג ווי ער האט
עס איז געווען נאך עטוואס
פארפאלגנס, אין דאס איז ג
מורא געהאט פאר פאלגען, א
די פאלגען פון דער ליעבע געק
עס דער גרעסטער אומגליק מ
געווען.

איינינג מאהל האט ער זי
מיט איהר אפען צו ריידען וועג
בען איהר אן עצה ווי אזוי ז
פאלגנטערען פון דער לאנג,
אין א שלעכטער לאנג, ער האט
ניט געקענט. ער האט ניט ג
איהר ריידען וועגען